

Els Gegotalls

Era en el caure la tarda d'un dia esplendit d'estiu quan va realitzar-se una de les primeres excursions aquell decens a «les gorges» de gairabé tota la nostra família; la avia ens accompanyat fins entrada del bosc i mentre reposava es plavia contemplant el decens de la gent més o menys govençana vers el sot feresteg que es troba seguit riera avall de Rebugent, en un paratge frondós on l'abundant humitat es fa suavament rellososa entre l'herbei i cau degotllant poc a poc damunt les pedres enmoldades per a juntar-se després a l'aigua torrentera qui baixa furiosa de les saltes montanyes saltant d'un gorg a l'altre gorg, fliscant dels canyolluts penyals fins baix el fangós llac, corrent sempre clara i escumegant a través de vinyes i poblat fins que troba el repos d'una mar gran i llavorida.

Els excursionistes ja han baixat pel caminal i es troben al bell mig de la riera enfront dels gegantins penyals i aleshores

10

els s'esdeven la barada d'uns dessistir abraçar les gorges pel mig i l'atraviment d'altres amanint-se per passar-hi sense paüra. Uns pel damunt i altres pel mig passaren retrobant-se a l'altra banda i allavors tot eren ulls per mirar i, paraules per admirar aquell encant de la natura. Quan ja se sentien socials d'aquell espectacle vinqué l'ascenció que fou directa i difícil pujar tinguèrem d'obrir-nos camí per l'esposta boscuria i no cal dir com eren continuades les relloses, les esquinçades, el no poguer-se enfilar i també l'enganxar-se les vestidures empot tot焦 fet en mig de riuilles, sisclots i bon humor fins que retrobarem la bona avia assentada i riadella del trajecte.

El sol ja era caigut en la posta sient-ne capvespre quan entravem joiosos en la nostra casa

ROC-FITÉ

Amb gran joia de tots va acordar-se entre les famílies Batista i Busquets fer una dinada al pintoresc Roc-Fité de Cànoves. Era una matinada quan quanvit amb la carga a l'esquena marxava per la drecera el nostre aixecit burret, seguit de la comitiva de senyores mentre per altre cantó voltant la carretera venia el casel de can Rot portant els simpàtics Modest Castells i Mossèn Joan accompagnats d'alguns joveincels. Arribats en aquell castell de grans pedres, de frondosa arbeda i del rierol remorejador es preparà la comitiva i mentres uns reposaven i altres saltaven per la riera tot pescant, la voluminosa cuinera preparava l'arròs i rostia les costelles. Ningú va escatimar la gamma en tenint el menjar al davant i tot era bromear mèmistes dents treballaven amb dalit.

Quan tot hom estigué satisfet i reposat s'arreglaren les coses per seguir un tres d'aquelle can bonica ricra i passejant ens acostarem fins a can Congost. D'allí forem accompagnats per uns

caminets de les vinyes a fi de trobar la « fabrica de les pipes ». La varem visitar seguint després cap a Cànoves i carretera amunt de Lamas. Enunt a Rebugent, com que encara era dora ens arribarem a la font per beure, reposar i jogar monestant al « parc carbassé ».

Totquejava quan marxarem cap el nostre casal.

Excursió al Cami de les punxes

25

Certament que si aquesta excursió fos feta per a fer un acte de mortificació heuríon sigut molts dels merits guanyats per la nostra ànima perque hem de dir que de punxes i punxades no les estalviarem pas gens ni mica car abundaven a les voreres del camí tota mena de arçelagues qui semblava volien revenjar-se del sol calentíssim d'aquell dia, enfonçant llues crestes fines dins de la nostra pell vermellosa, emprò la fermesa de volcantal ho pot tot i fou aquesta la que ensdeia de a traspasar-ho tot, obint-nos pas on no n'hi havia i a costejar-ho tot per escarpat i difícil quo fos; avant! avant! dei en mentres passarem el caminal plantejant; i pareu compte! va cridarse al traspasar una torrentera bon xic! difícil i després tots a la una al crit de; amunt jovenalla! sobrem pas per entre unes mates i arçelagues, el doble altres que nosaltres, la puga. da va esser lenta i difícil, pro lograrem enfilar-nos fins a

26

mitja muntanya. La claror cada volta era mes esblaimada, el sol ja era a la posta, i una fosquetat silenciosa i ràpida queia al damunt nostra fent més feresteg el bloc enfonçat on ens trovarem.

Era per això que decidirem la retirada, deixant la consecució d'aquell cim de muntanya per un altre dia; avall miravons que la fosca s'apropa! i era veritat que a cada pas semblava es mangessin la claror a motagades.

Varem estar uns minuts sense trobar el camí; i podem comptar la alegria que tinguerem al retrovar-lo! Devallant camí avall i a fi d'animar-nos i fer fugir la por que en si porta fosquetat ens pasarem a cantar cançons ben alegroies fins que ens trobrem enfront de la carretera allavors ens sembla que ja erem la casa, i a bones gambades hi forem arribats plens de bon humor i sobretot de gaudia per sopar desseguida pels ja eren dos quarts de nou del dia 39 de juliol.

El Secretari
Xavier Pauet

Sonh Trovada

Oment descobert el Dr Durán i jo una font qui es tro-va segurament Torrentera avall de la a Resclosa i com no que en l'ajer no es trova gairebé en aquell dia varem anar a passeig ademés del Dr Durán Roseta i jo la mama i la teta amb l'intent de trobar la font descoberta.

Bon que anavem a bon pas no trigarem gaire en fer-hi, fins casí he al peu de la font va anar d'altres millo però quan varem arribar a quatre o cinc passos de la font on hi ha una pudenteta bastant ràpida els treballls varen ser per a fer-hi baixar a la mama, però per últim desitjos de bastants esforços lograrem que ajudada del Dr Durán i d'elles poguess baixar a veure uns quants globus d'aigua que la trovarrem molt fresca i bona perque hi havia molta set.

De retorn no va passar res de particular només que al arribar vora una casa de pagès trovarem el pare d'en Jan que diu que la seva filla, meva de poes dies estava malalta i la mama i teta oberta a l'impruls de la caritat entraran a veure-la.

Mentre els estaven a la casa vingue en Jan tot carregat amb un gran feix de llenya, perquè no s'aguess d'estar amb el a fata, carregat li varem dir ames a descarregar-se.

Tornà al cap de poes moments amb drames colretes per a ferles pasturar.

A mida que fou novament la «caravana» excursionista emprengué la tornada cap a casa amb tota alegria

El secretari
Joan Nauet

VALLFIGUERES...

Baixant d'aquesta grandosa muntanya rareig prometre escriure una petita narració d'aïtal excursió i aixis ho he de fer. Veus qui que era el dia 25 d'agost, mentre s dinarem quan es va parlar de fer una excursió a la font que es troba en la muntanya de Vallfigueres. Mercès a la entusiasta acollida que va fer-nos a tan bona idea conseguirem que a dita font es fés un «brinatx» i a tal efecte comencaren els preparatius de la excursió omplint les sarries del pacient burret que amb tota la cara de bon jan anava rebent la carxa no massa llengua car s'havia de dur feia per tapar la boca dels dels «Grops» a més de ~~la~~^{una vinya} «Tista» i dels seus simpatis «dides» que estigueren a cara uns quans dies fent nos passar alegres estones amb ros contes i audits molt graciosos.

Així a sopar a fora es un gran esdeveniment així doncs res d'estrany seria que diem com resplandia l'alegria i bon humor en el rostre de tots els excursionistes quan va expendre la pujada per els desenregalats camins de la muntanya dita dels pliners, en el sol resplandia el sol calorós, un aire fresc i suau

ens donava encaratament i la natura exuberant de verda inspirava un sentiment mig poètic que indubtablement fer moure de bon grat la màquina fotografia de mans de la «Tista» per impressionar des dites pujant la costa.

Li assecàs va fer-se res cap dificultat ben al revés del deuens que feu tan aludentat i omplorat de temores que amb treballs la ploma pot donar-ne tan sols una idea petita, per això veu molt convenient avans d'escriure-ho arribar-me fins dalt a la font i pendre de bona gana un poc del suculent ropar tan ben amenit i agradable per les seyores excursionistes. I que n'era de bo! Traquijer Homà aquell aljubar en mig de gran alegria i tenint davant els dents un riu de tallat de perdre i canvi!

Aquest petit treball de dents donà tel renifallà i ànim a nostres forces que sens compliment ens despedíem de la font, de les alzines i de tots els demés merceant a bon pas ram i arrel; ara ja sembla trobar-me més animat per a cantar les o malament i la devallada. Ara ja en el caprope d'agost dia del sol va amagar-se (com de costum) i la foron rapidament plana davant de

la muntanya que tingue la bona voluntat de sostenir-nos.

Com més avançarem baixant més tembrós es feia el bosc en el que els pins semblaven gegants i les mates apareixien com fantasmares que posades a los bosters del camí estret i pedregós fuien de ferros el pèdre obligant-nos a seguir els corrials. Que fa l'aigua quan en dies de tempesta baixa furiosa passant pel bret del mont; i, amb tots aquests condicions feu res carre de les penyes dels esperituixos excursionistes qui agafant-se uns amb altres, amb els ulls fitx a terra i com qui galopa amb llurs bastons baixaren precipitadament mil impropers al por senderi de deixar tan fort, al pèrque hi havia més caminots i altres roses que foren dites entre entropegades, sortes de peu i pensades gens agradables.

Si l'anunciament de que havíem trobat el bon camí fou motiu de jocar alegria. Amb fat i que la fosa era completa arribarem pas seguit a la "font del lleó" i havent reposat i beugut acabarem aquella memorable diada arribant a casa sans altre mal que un xic de cansament i tenint un fet més per contar-lo durant la nostra vida.

Romà Duran Rius,

AMUNT

Per a celebrar el gran èxit de la festa que acaba d'esser resser cosinada varem anar el dia següent a fer una caminada o millor dit una excursió a la muntanya del « Puig del castell ».

Ens costà un xic la pujada puiac el camí n'era rublert d'arbreda i lo pitjor encara va ser quan el camí diquerem de fer-lo nosaltres mateixos, arrupintnos mostes voltes igual que conill de bosc; però en tot i això aconseguírem-ho que mosaltres voliem: arribar al cim.

Quan forem dal el president qu'era el que anava al davant vaigé un conill que per la depressa que feia es compren no estava tan segur com tranquillos reposen els que aquí veiem.

49

Per tal de veure l'èrmos espedad que oferia aquell poble altivel i com sia que la gran negotació ens privare d'oirar-lo decidim en filar-nos en les alzines més altes.

Després d'aquesta petita operació, varem començar a desfer les muchilles i preparar el brené; amanit que fou començarem a menjar alegats per terra i esclar que no fou un banquet com el d'aque la nostra, però si que en molta gana i alegria que es lo principal mètode hi hagi bona teca.

Amb una preparació d'aquella mena i a mes amb les misticques que sentíem allà dalt (perquè no hem de olvidar que era la Festa Major) hauria semblat que ens trovavem al Hotel Ritz.

El descens es feu sense cap interrupció i rapidament arribarem al damunt de can Piaquer i d'allí a la carretera on trobarem a la nostra roguda família que es passjava i amb ella vinguérem fins a casa.

El Secretari
Xavier Llauré

50

Figueró

Si no es per descontinuar els minvissaments al més i al menys més d'aquests dies per recordar la tarda ben passada visitant el petit poble de Biogues posat en una bonosa clotada i constitut a la faixa que formen els establiments recordant la nit de Nadal, empes i a villesse de molt aquell la desfigura i no remota tan tipica la negrot dels antics casals.

Duan el sol vermellós es ponia darrere les muntanyes i ponia darrer les clotes aigües de la riera grans i d'estriposa una rogença flor que embellia en aquella hora de calma el paisatge d'aquella encantada.

Els moments passats allí foren delitosa de de bon memorar per tornar-hi sempre que en nengun ganes

Era la diada gloriosa del 11.
de setembre

El Secretari

Joseph Llauré

Rierol de Rebugent

65

Les peripècies i trifulques que varem passar per seguir aquesta riera, son moltes; tan aviat arrem d'obrir-nos pas entre punxes com seguir la riera per damunt de roques amb remullades de pous o bé trobant-nos enfront de gores de regulars profunditats un d'ells era tan ample i amés vorejat de roques tan altes que ens era impossible travessar-les emprò no resignar-se a recular tots ens posarem a buscar un medi de sortir d'allà i un se li acudi anar a buscar un transatlàctic, al l'altre fer una passera, a l'altre... que se jo, més vinent que per la via humida no hauriem obtingut res ens decantarem a la via seca i decidits a tot un començà a fer escanctoria l'altre enfilant-se com podia fins aconseguir amb el bastó una alsina i llavors ja no fou tan difícil pujar un ajudat del altre arribant a salt-sens aver de resonar caps detracia.

Surtint d'aquesta aventura ens trovarem enfront d'una pardet d'estances tenint que fer amb els bastons un forat i passar per dintre ben ajupit so que s'feu sense cap dificultat sinó sense evitar algunes picaades. Es continua el camí sense cap incident que marciava ser

66

relatat arribant al pont de Rebugent on es dona per acabada la primera excursió d'aquest any.

El secretari
Xavier Laurel

RIERA DE CÀNOVES

67

Amb ganas de fer una brenada i portant ben pococit el sarro, emprengem carretera enllà cap a Cànoves i en esser a un camí situat a la «Via de Llades» entrem en ell deguts de que ens conduiria a can Congost i efectivament en meys de mitja hora ja passavem pel seu davant trovant tots els seuls abitanats atrafegats buscant una quilla que els feia gran destroza en el galliner; continuant endavant arribarem al nomenat «Roc-Vilè» i passant bromfals pel pont de fusta ens internarem en aquella riera qu'ens oferia espectacles formosissims.

Vençent totes les dificultats poguarem arribar en un indret ont entre més de roques hi havia un gorg de grans proporcions, li posarem el nom de «Gorg dels penjals». Aqueste baratz pintoresc i de tans atractius fou el que preferirem per frenar i comensarem a fer l'amanda, obrir la lladina de sardines i menjar de bona gana. Plàstima que no en sobrà ni pel gos que ens陪伴aran.

Feta aquesta operació, seguarem riera amunt saltant d'un roca

68

l'altra i quedant scint maravellats d'aquells bonics quadres que oferia la pedregosa riera amb l'esfanosa arbreda.

Cansats ja de saltar pel damunt de les pedres tornarem avall quan en un moment de distracció el President posant el peu en una roca li reliscà i enfonsà dins l'oïqua; sortosament no més fou un xip, xap! de pous amb la conseqüent romullada i rialles a plor i tot rient, rient passà el malicic amb el secretari. Com que feia calor aquest fel no portà consequències i seguarem sens novetat el camí fins arribar ja fòca a casa.

El secretari
Xavier Sauvet

Pinetons amunt

69

La muntanya dels Pinetons es la més alta d'aquestes rodalies per això es fa difícil pujar-hi, mes nosaltres que estavem decidits a conseqüir aquell cim caminarem a grans gambades tots els del «Grop» i en una tarda amarada del sol de juliol.

Gairebé erem a mitja muntanya quan se veia ben clara tota la esplanada del Vallès.

Després de contemplar tan magnífica vista bucarem un lloc a propòsit per poder bernar tranquil·lament i un cop tingut des ferem les motxilles i començarem a fer l'amanda, fer algunes torrada i brenar. Tot bevant una boira blanquissima i espessa s'apropava per moments; acabats de brenar i volent contemplar aquell espectacle que oferien les muntanyes cobertes de boira ens endinarem per la carretera seguint un caminet que cada vegada feies més difícil de resquiar causa de l'espessa boira co que ens feu regular i cantant i rient descondirem muntanya avall fins al nostre casal.

El secretari

Xavier Lloret

Al Sant Salvador

91

A vent sabut que el dia 6 d'agost se celebrava un aplec en l'ermita de Sant Salvador que pertany a la Parroquia de Cànoves decidirem anar-hi en tal diada.

Com que resquicia en diumenge i voliem anar a hoir la santa Missa, en dita hermita trobarem de casa ben aviat del carregant el barret de les provissons necessaries per a un estofat i un bon dinar.

En aquestes condicions emprenguerem el caní que conduïx a can Cungost i d'allí cap al Roc-Rítel passant després per un caminet que conduïa muntanya amunt i quan trobarem un lloc apropiat donarem repos al burret i nosaltres us aprofitarem per anar a llegir "La Vanguardia" a can Felip V.

Continuant la costa trobarem a la família del Sr. Rector accompagnada de uns seus coneguts als qui ajudarem a portar les seves provissons a sobre les aforxes del simpàtic burret qui

en lloc de quedar-se enrrera obri triomfalment la marxa seguit dels homes.

Primerament ens dirigirem a una font per a poder esmorzar tranquil·lament; i comensant per a desguarnir el burret el deixarem en un estable de una casa propera.

Un cop feta aquesta operació ens encaminarem a la capella on circem la Santa Missa, i cantarem després els goigs a Sant Salvador.

Mentre tocaven sardanes i el jovent ballava nosaltres sortírem a buscar lloc ombrívola en les fonts que eren invadides per la gent.

No pas cal dir amb quina i alegria dinarem; contem si en podem fer de gatxarc sient 36 persones i presidint el senyor Rector de Cànoves.

Vot prenent les postres es determinà anar a prendre el café en una casa que en aquesta diada es transformava en un hostal.

Vot prenent el café cantarem cançons populars dicent per l'últim "Els Segadors".

Després d'assistir a l'ermita per cantar el Rosari i els goigs con-

templarem a les Formiques (tres homes que toquen tota mena de ballades) i al sentir les tocadies n'on vulguem més de corregudes cap a la placeta i comensà el ball.

Vinent que ja era avançada la tarda comensarem a guarnir el burret i j'aval! emprenguerem tan bona marxa que aviat i ans d'esser fosa arribarem a casa sient rebuts amb gran entusiasme per la nostre família.

Els excursionistes eren tres, el President, el Sub-Secretari i

El Secretari

Xavier Sauret

Excursió de comiat

Determinarem entre els Suñols i Busquets fer una bunada a Vallfigueres i des passada fer la última excursió d'aquest any en tan bona companyia.

Era, doncs, una tarda esplendida, una tarda verament primaveral quan el sol ja no picava que sortí la comitiva de can Busquets i després de moltes parades poguerem fins arribar fins avui planejat bastant el camí i amb una embranzida més, ens arribarem als fonts.

Després de molt bromear i de fer broma prepararem al nostre President les un discurs pro avans de començar ja avançava preparat per tirar-li uns quants tomagots i fàcilment haria sortit molt embuitat a no esser que té el dos corrent anant-hi darrera als uns de mosaltres.

Després de fetes les paus la caravana es tindrà a posar en marxa però encara no faia un quart d' hora que caminavem quan un s'adonà que havia perdut el bultó i tornà a buscar-lo i després d'haver suat un xic el trovà al mig del camí.

En aquella excursió es perdren no se quantes coses; un ganivet, dos barrets, un mocador i al final que ens havíem parat al peu dels llocs retira per fer una cantada, el burret fugí de la nostra vista i quedà perdut. Veient que tot ho perdien i sient fosc ens acomiadaren arribant a casa on erem esperat amb ansia i angúnia.

Jal se sabrà qui s'esperava desesperat i també es sabrà quo els coniat acaben sempre tristes.

foto graf.

FONT-SAVALL

107

En una magnifica ressant de montanyes de nostre jolí Samalús hi raja la abundosa per tres reguers. Enmolsits la fresca i clara aigua de la "Font-Savall" el camí que hi conduceix és molt costós de pujar i perdedor, per això veiem amb quina calma van pujant els excursionistes qui ara saturats, ara hi tornen, després en raonen i s'asseuen per aixugar-se la suor que propina una tare d'agost tan explendida com la d'aquest dia en que reunida la família Luniol i Busquets presidida pel Pnt. Sr. Rector Mossen Joan Farrià, estava decidida a fer una gran bronada en ditas fons.

Era, doncs, en la pujada d'aquesta montanya quan ens perdem per un camíet que no tenia sortida i no avolument. Trocedir pugarem pel dret en perill de trencar-nos les canyes i la borsa si es cas que haguessim caigut, prò-soltament pugarem tots atrevidament i valerosament fins la mare del Sr. Rector i atrevidament la tra Josefa amb tot i no esser tingudes per altres vides.

108

¡ Que n'es de bò un tall de pollastre rostit quan se te saria! i si al juntament amb una amonida i després raims, i gallets i pastes i que se jo quantes coses més encara resulta més dolça la bronada. *Pa que si?*

El camí de tornada va resultar esplèndit pel bon camí, per les gresques, cants i riacles de tots els excursionistes i amb joia arribarem ja fosc a l'ora de can Samon entonant una airosa sardana i tots rodonits puntajarem la dansa més bella de totes les danses que's fan i es fesfan.

Seguidament el nostre President llegí la Memoria de la excursió a Gagamanent, i finà aquesta alegría diada que no que no fou pas l'última del istiu.

